

POD

kriminální příběh z Ostravska

HALDOU

Vladimír Zlý

Argo

Vladimír Zlý

POD HALDOU

kriminální příběh z Ostravska

Argo

*Děj a postavy v knize jsou smyšlené.
Jakákoliv podobnost s realitou je pouze náhodná.
Události jsou fiktivní, leč někomu
mohou připadat více či méně povědomé...*

Sportem ku zdraví, říká se.

No, nevím...

PROLOG

středa 20. září 2023, Mirka

Prázdniny dávno skončily, ale venku stále panovalo teplé, takřka letní počasí. Mirka byla jediné ráda, neexistovalo totiž, aby nezačala nový den tradičním běžeckým kolečkem. No, kolečkem... spíš úsečkou. Tam a zase zpátky.

Bydlela v nedávno opraveném činžovním domě v Nadačnické ulici v bytě 2+kk. Kdysi vyložená lokalita, plná sociálně slabých a nepřizpůsobivých spoluobčanů, prošla radikální proměnou. Nově zde žili občané, kteří toužili po klidu v blízkosti centra Ostravy, a zároveň neměli hluboko do kapsy. Na tramvajovou zastávku Osada Míru to bylo doslova pár kroků a stačilo necelých deset minut jízdy, aby člověk vystoupil buď u divadla Antonína Dvořáka, nebo o zastávku dál na Nové Karolině – v současném centru veškerého dění, kde mohl člověk nakoupit potraviny, oblečení, šperky, zajít na oběd či večeři do restaurace nebo na nejnovější filmový trhák v multikině.

Mirka pracovala v bance na pozici úvěrové specialistky, díky čemuž rozhodně nestrádala. Všeho měla dostatek. Ani o muže neměla nouzi. Ovšem vážný vztah – to nebylo nic pro ni. Byla mladá, ambiciózní, před osobním životem se rozhodla upřednostnit kariéru. V pětáctyřiceti by se jí na trhu práce uplatňovalo hůř než teď, těsně před třicítkou. Alespoň měla takový pocit. Tímhle svým názorem se netajila. Věděli to o ní všichni.

Jako každý jiný den i dnes vyrazila krátce před osmou ranní ven. Slunce zářilo a hřálo, na obloze nebyl jediný mráček. Slovy klasika – obloha jako vymetená. Pohled na nebeské azuro Mirku pohládl na

duši. Zhluboka nasála čerstvý ranní vzduch a na parkovišti vedle domu se rozcvičila. Po několika protahovacích cvicích začala klusat na místě. Pak se konečně rozeběhla. Zamířila do sadu Maxima Gorkého, vyběhla na Lihovarské a pokračovala ke křižovatce s Vratimovskou.

Když ze všech směrů postupně projela další várka aut, přeběhla křižovatku a úzkou vyježděnou cestičkou klusala na území nikoho. Minula místo, kde ještě nedávno stála velká reklamní tabule, a dál pokračovala podél tramvajové trati. Opět se ocitla na pevném povrchu. Starou rozbitou asfaltku využívanou cyklisty a běžci oddělovaly od kolejí různě velké keře. Cesta mimo jiné ležela pod úrovní tramvajové trati. Z některých míst sem vidět bylo, z jiných zase ne.

Mirka se tady pravidelně potkávala se stále stejnými lidmi. Nejvíce si pamatovala jednoho – cyklistu, asi proto, že se jí vedle ostatních rádooby sportovců prostě líbil. Měl robustní horské kolo se širokými plášti, určitě muselo stát majlant. Působil na ni dojmem, že mu celkově záleží na tom, jak vypadá, protože ani jeho cyklistický úbor nevypadal lacině a všechno k sobě dokonale pasovalo. Stejně jako přilba, chrániče, obuv nebo taková zdánlivá maličkost jako sluneční brýle.

Běžela ve stále stejném, neměnném tempu. Díky speciálně upraveným běžeckým botám se od země odrážela prakticky bez námahy.

Tak kde jsi, kocoure? ptala se sebe samé, upírajíc zrak do dálky.

Zrovna dnes se kvůli němu vyparádila. Husté, načerno obarvené vlasy si stáhla gumičkou do culíku. Decentně se namalovala – díky své přirozené kráse nikdy neměla zapotřebí to přehánět. Z volnočasového šatníku vybrala to nejodvážnější, co nabízel. Oblékla si těsný, přiléhavý sportovní crop top, v němž byly její pevné trojky opravdu nepřehlédnutelné. Boky, hýždě a stehna jí obepínaly šedé tříčtvrteční legíny, které daly vyniknout každé křivce ve spodní polovině těla. A bílé boty s křiklavě zelenými vzory pak považovala za nezbytnost, bez které by riskovala otlaky, odřeniny, bolesti klenby a bůhvíco ještě.

Byla rozhodnutá, že dneska to nebude jen o zdvořilém, fádním přání dobrého rána či dne. Ne, dnes plánovala, že až se zase potkají, zastaví

se a stejně jako na parkovišti u domu bude klusat na místě. Hodlala s ním zapříst hovor. Přesně věděla, co, kdy a jak řekne, aby ho lapila do hrsti, a pak už se rozjede obvyklé kolečko v podobě schůzky u kávy, kina, večeře a postele.

Jenže člověk míní a kdosi tam nahoře – nebo dole? – mění.

V křoví za jejími zády, napravo od prašné cesty, se cosi pohnulo. Mirka tomu nevěnovala pozornost, běžně tady pobíhali zajíci, srnky a další divá zvěř.

Že se dopustila osudové chyby, pochopila, když se za ní kdosi vyřítil.

„Co to...“ stihla říct, než se po ní ta osoba vrhla, načež se jí zatmělo před očima a kromě tmy viděla jen spoustu pulzujících hvězdiček.

Dál už to, co se děje, nevnímala.

KAPITOLA 1

pondělí 18. září 2023, Otakar Hora

„Ne! Prosim vas, tohle ne! To je po dědovi!“ žadonil Otakar Hora, aby mu nechali alespoň rodinnou vzácnost děděnou z generace na generaci. Starodávný dřevěný kufr s dvanácti platy vyplněnými nej-různějšími mincemi ze spousty zemí měl pro Horu nevyčísitelnou, zejména citovou hodnotu.

„Měl jste je prodat a nemuseli jsme sem vůbec chodit,“ netečně odušil exekutor a stejně jako televizi, mikrovlnku nebo počítač opatřil sbírku nálepkou nesoucí nápis EXEKUČNĚ ZABAVENO.

Vykonavatelův společník nahrával celý postup na videokameru.

„Ne, moc vas prosim, tohle ne,“ úpěl Hora, zatímco klečel na kolenu, brečel jako želva a s rukama spojenýma pod bradou vypadal, jako by se k vykonavateli modlil.

Exekutor ani nehnul brvou. S případy, kdy matky s dětmi v náručí bědovaly, co budou dělat, když jim všechno vezmou, se setkával dennodenně. A taky poslouchal výhrůžky, že si ho zlomení partneři

či manželé najdou a dají mu co proto. Místa prolezlá nejen chudobou navštěvoval v jednom kuse.

Vytvořil si vnitřní obranný mechanismus. Naučil se žít s tím, že nešťastné lidi činí ještě nešťastnějšími. Otupěl.

„Tak proč jste si půjčovali, když teď nejste schopní splácet?“ připomněl Horovi důvod své nevítané návštěvy.

Hora si utřel slzy, vysmrkal se a zavřel oči.

„A kdo to mohl vědět? Praci sem měl, smlouvu na neurčito taky, nebyl duvod pochybovat...“

Skutečnost, že si půjčoval kvůli synovi, který ty peníze nutně potřeboval, zamlčel. Nikomu po tom nic nebylo. Povedený synátor neposlal jedinou splátku, namísto toho se úplně odmlčel a nakonec se po něm definitivně slehla zem. Telefon vypnutý, v místě trvalého pobytu nebyl k zastížení.

Zmizel.

„No a teď nemáte nic,“ pokrčil rameny exekutor a pokračoval v lepení samolepek na všechno, co mohlo mít nějakou cenu a zároveň nespadlo do kategorie „nezabavitelné“.

Přesunuli se do dílny spojené s garáží. Vysoký statný muž s hustými hnědými vlasy sčesanými dozadu – buď nagelovanými, nebo navoskovanými, aby tak zůstaly – se rozhlédl po interiéru a spokojeně pokýval hlavou. O půl druhé hlavy menší Hora vedle něj vypadal jako pohádkový trpaslík.

„No vida, tak dražba nakonec možná přece jenom něco vynese,“ potěšeně konstatoval exekutor při pohledu na elektrickou rozbrušovačku, přímočarou pilu, nově vyhlížející zahradní traktor schopný sekát trávu i hrnout sněh, křovinořez a elektrickou strunovou sekačku.

Otakar Hora rezignoval. Svěsil ramena, sklonil hlavu a hlasitě vydechl.

„Vemte si to. Vemte si všechno!“ zakřičel a vztekle praštil do pracovní desky podomácku vyrobené cirkulárky, o niž se opíral.

„Na to se můžete spolehnout,“ pokračoval exekutor neohroženě. „Do konce týdne si pro to přijedeme. Všechno, co jsem olepil, zapisuju.“

Budete to mít v soupisu. Pokud vám něco z toho nepatří, můžete podat návrh na vyškrtnutí. Jak, to se dočtete v příložených instrukcích.“

Exekutor přikročil k Horovi a tvrdě mu pohlédl do vlhkých, unavených očí.

„A běda vám, jestli bude něco chybět,“ zavrčel varovně a předal Horovi soupis majetku zabaveného v mobiliární exekuci, exekuční příkaz i poučení s postupem, jak se bránit, včetně lhůt.

Až se Marie vrátí z města a uvidí, jak jsme dopadli, nerozdýchá to, nepochyboval Hora.

KAPITOLA 2

úterý 19. září 2023, Ivoš

Nic prozatím nenasvědčovalo tomu, že za deset dní má přijít říjen. Podzim se blížil stále pouze kalendářně. Počasí zůstávalo letní. Denní teploty směle překračovaly dvacetistupňovou hranici. Obloha byla s výjimkou předešlého dne stále jako vymetená, slunce hřálo a lidé toho maximálně využívali.

Stejně jako ostatní i major Ivoš Kylián z ostravského odboru obecné kriminality vyrazil ven nadýchat se čerstvého vzduchu a načerpat přírodní energii. Pročistit si hlavu, přijít na jiné, hezčí myšlenky. V jednom kuse řešil vraždy nebo pokusy o ně a další násilné trestné činy. Společnost při procházce mu překvapivě dělala dávná bývalá partnerka.

„Díky, že jsi šla se mnou,“ pravil vděčně. „Upřímně jsem moc nevěřil, že na to kývneš.“

Alice civěla do země. Hleděla na kameny v cestě vedoucí na vrchol nejznámější ostravské haldy Ema. Za příznivého počasí bylo možné z vrcholu zahlédnout nejen Beskydy, ale také Jeseníky, Moravskou bránu a Polsko.

„Ostrava jako na dlani,“ rozplýval se Ivoš.

„To jsi tady poprvé?“

„Ne, to ne, ale je fakt, že jsem tu nebyl hodně dlouho.“

„Spolu jsme tu nebyli nikdy.“

Ivoš se usmál a pokýval hlavou.

„Jste tady dneska,“ prohodil.

„Další naše poprvé,“ přisadila si, načež jí neuniklo, jak se Ivoš zadržel. „Promiň, asi bych neměla...“

„Ale ne, ne, v pohodě, mně to nevadí.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

Ivoš bolestí zkřivil tvář a tiše zasténal. Snažil se chovat tak, aby si toho Alice nevšimla. Zase se mu připomněla klíční kost, kterou si před dvanácti lety zlomil, když proskočil oknem a následně tvrdě dopadl na zahradu Líbalových, čímž o vlások unikl smrti.

„Co se děje?“

Bohužel si toho všimla.

„Ale nic, v pohodě.“

Zas je to tady, pomyslel si. Od této chvíle už jen nervózně očekával telefonát operačního důstojníka. Možná si to všechno jenom vsugeroval, ale po ukončení rehabilitací Ivoše rameno zabořilo pokaždé, když došlo k vraždě, již měl vyšetřovat.

„Od toho článku o tobě, který jsme spolu dělali, uběhly už víc než dva roky,“ vypálila zničehonic.

„No? A?“

„Šéfredaktorka mě poprosila...“

„Takže odtud vítr vane! Dostala jsi za úkol udělat se mnou další rozhovor?“

„Ne tak docela.“

„Ne tak docela? Takže jenom tak napůl? Nebo zčásti?“

„Nech toho,“ řekla prosebně, jelikož ani jí samotné to nebylo zrovna příjemné. „Tehdy to mělo celkem úspěch.“

„Celkem?!“ zopakoval Ivoš. „Týden v kuse mi v kanclu na stole vyzváněl telefon! Kdybych věděl, co tím odstartujeme, tak do toho nikdy nejdu!“

„Co by za to jiní dali.“

„Jiní možná, ale já ne! Nestojím o pozornost. Prostě jenom dělám svoji práci, za kterou jsem placený.“

„Jenže lidi tahle problematika zajímá, s tím nic nenaděláme,“ konstatovala věcně.

„Někdy si říkám, jestli bych se neměl líp jako popelář... od šesti svážet odpad, ve dvě padla a s čistou hlavou domů...“

„Neblbni! Zbláznil by ses! Ty nejsi typ, kterému vyhovuje stereotyp a rutina.“

„To zní, jako bys o tom něco věděla.“

„Ještě aby ne, vždyť jsme spolu nějaký čas žili. Už jsi zapomněl?“ Ivoš zakroutil hlavou.

Nezapomněl. Právě že nezapomněl.

KAPITOLA 3

středa 20. září 2023, Igor

Nové kolo si Igor náramně užíval. Celou srpnovou dovolenou strávil pouze na něm. Jednostopý kamarád, který mu do ničeho nekecá, cyklistovi neuvěřitelně rychle přirostl k srdci. Kdysi takové možnosti jako dnes nebyly a člověk se kolikrát pořádně nadřel, aby se na kole dostal, kam chtěl. Ale dneska? Úplná pohodička. Nic nebylo nemožné.

Igorovo nadšení z nového bicyklu došlo tak daleko, že ho dokonce pojmenoval. *Když si můžou lidi pojmenovávat auta, robotické vysavače nebo nevím co, proč bych si nemohl pojmenovat kolo?* přemítal a nemohl se nabažít oné krásy za bezmála osmdesát tisíc.

Šetřil na něj tři roky, hodně tomu pomohla i jednorázová mimořádná prémie, kterou zaměstnavatel vyplatil všem zaměstnancům. Každopádně věděl, že takhle drahé kolo nemůže nechávat ve sklepech nebo na půdě, kam se zloděj celkem hravě dostane, kdykoliv se mu zachce. Vyhradil pro něj čestné místo přímo ve své ložnici.

Kolo bylo navzdory robustnímu provedení extrémně lehké, k čemuž přispíval karbonový rám. Barevný přechod z černé do červené Igorovi doslova uhranul. *Vždyť jsou to naše firemní barvy*, rozplýval se jako dítě v lunaparku. Přesto se raději nikde moc nechlubil, jakého krasavce – a hlavně za kolik – si po letech odříkání pořídil. Jistě, klidně si mohl vzít úvěr a mít kolo hned, ale nechtěl se připravit o tu radost, kterou je možné pocítit pouze tehdy, když si za svým cílem jdete trpělivě, po malých krůčcích.

K pořádnému bicyklu potřeboval mít i odpovídající výbavu. Nic průměrného. Ačkoliv dovybavení přesahovalo stanovený rozpočet, zatnul zuby a zainvestoval. Věřil, že nebude litovat.

Počasí sportování stále přálo, což Igor kvitoval s neskrývanou radostí. Kdyby nemusel do práce, šlapal by do pedálů nejraději od rána do večera.

Během snídaně přemýšlel, kudy se vydá dnes. Poslední dobou jezdil pořád jednu a tutéž trasu a pomalu už ho začínala nudit. Chtělo by to změnu. Jenže jakou?

Pravda, s cyklostezkami se roztrhl pytel – chválabožu, ale tam to byl podle Igora jeden trohl vedle druhého. Motali se, překáželi, kolikrát moc nechybělo a mohlo dojít k ošklivému střetu...

Raději jezdil méně frekventovanými místy. Běžné silnice proto vůbec nepřicházely v úvahu. Co vešla v platnost povinnost motoristů dodržovat od cyklistů jedenapůlmetrový odstup, měl pocit, že ho objíždějí ještě těsněji než předtím. Nerozuměl tomu, proč mu tolik *plechovkářů* dělá naschvály, když on je vůči nim maximálně ohleduplný.

Ačkoliv nemusel, po přechodu pro chodce kolo vždycky vzorně vedl. Věděl, že by někomu za volantem mohla prasknout cévka, kdyby jím projel, přestože to žádný paragraf nezakazoval.

Když stála kolona aut před semaforem a čekalo se na zelenou, on čekal s nimi. Sám odsuzoval, když někdo z jeho souputníků vjel do křižovatky – byť s největší opatrností – navzdory svítící červené.

Pravda, pokud nebylo zbytí, občas se uchýlil k dalšímu nepřilíh oblíbenému jevu – jel po chodníku. Ale opravdu pouze tam, kde si to

žádaly okolnosti. Nechápal magory, kteří v plné rychlosti kličkovali mezi chodci. Na rozdíl od nich si na řídítka namontoval skvělého pomocníka – zvonek. Ctil nejen pravidlo vidět a být viděn, ale také slyšet a být slyšen.

Nejednou si za svůj zodpovědný přístup vysloužil upřímnou pochvalu, ať už se jednalo o chodce, ostatní šlapající kolegy nebo strážníky provádějící namátkové kontroly. Ač mnozí na tyto kontroly žehrali, Igor s nimi neměl jediný problém. Bezpečnost nade vše. Sám si všímal, jak se z cyklistů stává uzavřená skupina nedotknutelných, pro které pravidla neplatí. Otevřeně prohlašoval, že není jako oni a od jejich bezohlednosti se distancuje.

„Tak co, Maxi, kam dneska vyrazíme? Pod odvalem na Lihovarské už to máme proježděné, známe tam každý šutr,“ uvažoval nahlas a láskyplně hladil sedla a řídítka. „Co to dneska vzít na opačnou stranu, kolem Salmovce?“

Igorova posedlost hraničila s bláznovstvím. Představoval si, jak mu bicykl odpovídá.

Mně je to jedno, hlavně ať už jedeme! slyšel ve své hlavě.

„Máš pravdu. Udělám si pití a můžeme vyrazit,“ prohlásil odhodlaně.

KAPITOLA 4

pondělí 18. září 2023, Otakar Hora

S obličejem v dlaních a mobilem položeným před sebou na stole propadal beznaději.

Co jenom budu dělat?! hořekoval v duchu. S takovou skončíme na ulici a dopadneme jako ti, kterými jsme akorát opovrhovali!

Snad po třicáté uchopil telefon, rozsvítil displej, otevřel seznam hovorů a opět vytočil poslední volané číslo. Přestože věděl, že je to marné.

„Volaný účastník není dostupný...“

Stiskl tlačítko s červeným sluchátkem a telefon zase odhodil na stůl. Znovu vzdychl.

Takto se to opakovalo celé odpoledne, od chvíle, kdy exekutor konečně odešel. Hora se snažil odvrátit nevyhnutelné. Syn ho už mnohokrát zklamal, ale nikdy tolik jako teď. Pohledem se snažil vyhybat pohozeným dokumentům.

Jsem to ale vůl! Zase jsem mu uvěřil! Měl jsem se na něho vysrat, stejně jako teď sere on na nás!

Synáček si nepochybně užíval bezstarostného života a vůbec ho nezajímalo, jak rodiče dopadli. Především otec. Jeden z největších zaměstnavatelů omezil výrobu a propustil několik desítek lidí. Černý Petr bohužel připadl i Horovi – spolehlivému dlouholetému zaměstnanci. Nikoho by nenapadlo, že půjde od válu právě on.

Hlavně že mladá netáhla si tam nechali, ale ty, co fakt makali a byli ochotní dělat od nevidím do nevidím, hodili přes palubu.

Marie Horová dlouhá léta pracovala v místní samoobsluze, ale i tam to momentálně vypadalo nejistě, jelikož expandující nadnárodní řetězce malé prodejny dříve či později semlely a přivedly do záhuby. Pro lidi bylo prostě jednodušší nakoupit vše na jednom místě a nependlovat po Ostravě tady pro pečivo, támhle pro toaleták a jinde zase pro maso.

Právě Horová manželovi několikrát doporučovala, aby sbírku mincí prodal a vyplatil se ze vzniklého dluhu. Hora si ale tvrdošíjně stál za svým. V žádném případě! Jedině přes jeho mrtvolu!

V zámku zarachotily klíče. Marie byla zpátky. Kvůli nákupu si na cestu do práce půjčila manželovo auto, což je zachránilo od toho, aby exekutor opatřil štítkem i dvoustopého pomocníka. Hora pocítil, jak mu začalo bušit srdce. Ještě chvíli a dostane infarkt. Vyschlo mu v ústech, v krku uvízl masivní, extrémně lepivý bramborový knedlík. S takovou ze sebe nevydá ani hlásku.

„Ahoj!“ zaznělo z předsíně spolu se šustěním odkládaných tašek.

Podrážky bot zaklapaly o plastový odkapávač, kam je odložila. Nohy jednu po druhé zasunula do papučí, zvedla nákup a posléze i zrak.

Myslela si, že omdlí. Veškeré vybavení bytu bylo olepené samolepkami v jednom a témže provedení.

„Co to...“ zarazila se. „No to snad... Oťane!“

Bože... už je to tady... Po Horově tváři skanula další z mnoha slz.

Marie tašky zase pustila, tentokrát je nechala volně spadnout na zem. Nákup se zčásti vysypal a rozkutálel po zemi.

„No to si snad robíš prdel?!“ obořila se na něj hned ve dveřích do kuchyně – prostoru, kterému vždy velela, a zároveň místa, kde se Hora cítil nejlépe, jelikož ho tady hrálo teplo domova. „Takžes to nevyřešil! Fajn! Jak chceš!“

Marie se otočila a zmizela z Horova zorného pole. Po několika okamžicích v ložnici zavrzaly panty dveří masivní šatní skříň. Zpod postele vytáhla velký cestovní kufr, což doprovázel příznačný hukot.

Hora vstal a odkráčel za ženou. Rozsypaný nákup v předsíni překonal dlouhým krokem. To teď pro svoji dobrotu zůstane úplně sám? Ani žena ho nepodpoří?

„Co se divíš?!“ zahromovala. „Několikrát sem ti jasně řikala, že esi to nechaš dojit tak daleko, tak je mezi nama konec! Neskončím kvůli tobě na ulici!“

„Maruško, prosím tě.“

„Ty už mě nemaš o co prosit! Varovala sem tě! Řikala sem, že ti nepošle ani korunu, aji když sliboval hory dolů.“

„Je to náš synek,“ žasl nad ženinými slovy, „nemohl sem ho v tem nechat.“

„A on tě v tom nechat může? Jak dlouho už to trva? Rok a pul? Co si za tu dobu urobil? Nic! Akurat si strčil hlavu do pisku a čekal, že se to nějak vyřeši. Samo! Teraz vidíš, jak to dopadlo!“ chrllila ze sebe při skládání oblečení do kufru.

„Ja vim, že sem to posral, ale prosím tě, nenechej mě v tym,“ pravil, zatímco k ní zezadu přistoupil a položil jí ruce na ramena. „Prosím...“

Marie Horová se napřímila, otočila se a přimhouřenýma očima se zahleděla do manželových.

„Pozdě,“ sykla. „Času a možnosti si měl dost. Sbohem.“